

opusdei.org

Prelatens brev (april 2009)

Om vi behövde ett bevis på Guds kärlek blir hans Sons död för oss det tydligaste tecknet. Opus Deis prelat påminner oss om det i sitt månadsbrev och uppmuntrar oss att närma oss Gud och leva med honom Hans uppståndelse.

2009-04-12

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Nästa söndag, då vi ihågkommer Jesu Kristi ärofulla intåg i Jerusalem, börjar Stilla veckan, vilken kommer att ha sin höjdpunkt i de tre heliga dagarna med vår Herres lidande, död och uppståndelse. Vår Återlösares offer, som görs närvarande varje gång den heliga Mässan firas, framträder med glans under de olika liturgiska firandena på Skärtorsdag, Långfredag och Påskafton. Låt oss förbereda oss med större intensitet för dessa stunder från och med nu. Låt oss gå den nåd till mötes som erbjuds oss i sådant överflöd. Vi bör följa vår Herre på mycket nära håll.

När vi nu står inför portarna till Stilla veckan, låt oss komma ihåg att, som den helige Josemaría skriver, ***allt vad dessa dagars olika uttryck för fromhet påminner oss om, pekar tydligt på uppståndelsen som är grunden för vår tro, som den helige Paulus skriver (jfr 1 Kor 15:14). Låt oss emellertid inte gå***

denna väg alltför hastigt. Låt oss inte glömma ett enkelt faktum som kanske ibland undgår oss, nämligen att vi inte kan ta del av Herrens uppståndelse om vi inte även förenar oss med honom i hans lidande och död (jfr Rom 8:17). Om vi vill följa Kristus i hans härlighet, i slutet av Stilla veckan, måste vi först tränga in i hans brännoffer och känna oss helt förenade med honom då han dör på Kalvarieberget.[1] Hur krävande och hur brinnande har din förberedelse varit under dessa fem fasteveckor? Det är fortfarande några dagar kvar för att göra det bättre, för att gottgöra om så behövs!

Den helige Paulus undervisning är mycket tydlig; jag inbjuder er att meditera över den och sätta den i verket med förnyad ansträngning. Under detta år som tillägnas hedningarnas Apostel, låt oss be honom om hjälp för att alla vi kristna

följer hans föredöme och blir väl övertygade om att det inte finns någon annan väg för att identifiera oss med Kristus– vilket är vår högsta önskan – än att följa honom på väg till Kalvarieberget. Vi nämner det varje dag då vi ber bönen som avslutar Angelus: *per passionem eius et crucem, ad resurrectionis gloriam perducamur*; att vi, genom att efterlikna honom i hans givmilda hängivelse som Stilla veckan ställer oss inför, även blir delaktiga i hans ärorika uppståndelse.

Benedikt XVI förklarade i en av hans tal under Paulus-året att **Saulus, medan han i början hade varit en förföljare och hade använt våld mot de kristna, gick över till Kristus den korsfästes sida allt ifrån den stund då han omvände sig på väg till Damaskus och såg honom som meningen med sitt liv och innehållet i sin förkunnelse. Han gav hela sitt liv för**

människorna (jfr 2 Kor 12:15), ett liv utan lugn och ro, fullt av snaror och svårigheter. I mötet med Jesus fick han Korsets centrala roll mycket klar för sig: han förstod att *Jesus hade dött och uppstått för alla* och för honom själv. Båda sakerna var viktiga: det universella – att Jesus verkligen hade dött för alla – och det subjektiva – att han även dog för mig. På Korset hade alltså Guds fria och barmhärtiga kärlek visats. [2]

Låt oss stanna kvar vid dessa ord, nu när vi är på väg in i Stilla veckan, eftersom de pekar på den yttersta meningen med Kristi offer. *Det är Kärlek som har fört Jesus till Kalvarieberget. Och även när han hänger på korset*– preciserar vår Fader – *är alla hans gester och alla hans ord fulla av kärlek, av en rofylld och stark kärlek.*[3] Låt oss fördjupa oss i den verklighet att den

andra Personen i Treenigheten blev människa, utan att upphöra att vara Gud, för att frivilligt ta på sig tyngden av alla begångna synder samt av dem som skulle begås under alla tider och frambära gottgörelse av oändligt värde åt Skaparen för vår skull. Ty så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv. Ty Gud sände inte sin son till världen för att döma världen utan för att världen skulle räddas genom honom.[4]

Hur mycket måste vi inte tacka vår Herre för den enorma kärlek som han visat oss och som han fortfarande visar! Vilken tacksamhet bör vi inte visa även jungfru Maria, hans Moder, som medverkade med sitt *fiat* i frälsningsplanerna! Men låt oss inte glömma att *kärlek återgäldas med kärlek*. Vår tillgivenhet, hur stor den än må vara, är ingenting jämfört med Guds oändliga kärlek. Det är

sant, men Herren nöjer sig med detta lilla om vi ger honom det *helt och hållet*; han tillägger resten, *ty Guds kärlek har ingjutits i våra hjärtan genom att han har gett oss den helige Ande.*[5]

Låt oss alltså bestämma oss för att under denna Stilla vecka lämna vårt jag och vårt liv i Guds händer än en gång. Så kommer vi att upptäcka på ett djupare sätt meningen med förnyandet av doplöftena som vi avger på påskafton. De flesta av oss blev införlivade i Kristus och i Kyrkan när vi var mycket små, eftersom våra föräldrar i vårt namn bad om att vi skulle döpas. Nu erbjuds vi den liturgiska möjligheten att bekräfta dessa förpliktelser. Låt oss göra detta i tacksamhet och glädje, medvetna om den oerhörda gåva som Gud skänkt oss, och med önskan om att medverka med Kristus för att föra frälsningen till alla skapade varelser. När vi ser världen

på kartor, läser eller lyssnar på nyheterna i massmedia, hyser vi då en önskan att Han når alla människor?

Den helige Paulus gav avkall på sitt eget liv och hängav sig helt åt försoningens, åt Korsets tjänst, som innebär frälsning för oss alla. Även vi – uppmanar Påven – bör kunna göra detta: vi kan hitta vår kraft just i kärlekens ödmjukhet och vår vishet i svagheten att ge avkall på [oss själva] för att så gå in i Guds kraft. Vi bör alla forma vårt liv efter denna sanna vishet: inte leva för oss själva utan leva i tron på den Gud om vilken vi alla kan säga: "Han älskade mig och gav sitt liv för mig".[6]

Låt oss sprida denna visshet bland de personer som vi umgås med, även om omständigheterna mänskligt sett är svåra, också de som nu härrör ur den ekonomiska krisen som

påverkar länder i dess olika samhällsskikt på ett eller annat sätt. Genom att använda de hederliga hjälpmedel som finns inom ert räckhåll för att övervinna svårigheterna och för att hjälpa andra människor, upptäck Guds försyn i allt det som händer.

Vi kan fråga oss: hur är min reaktion inför det som väcker obehag eller innebär en motgång? Kämpar jag för att rätta till min avsikt och upphöja varje sak till det övernaturliga planet? Efter en stunds tveksamhet – vilket är förståeligt eftersom vi är mänskliga varelser –, låt oss genast och bestämt svara: ***Vill du det Herre? ... Då vill jag det också!***^[7]

Låt oss inte heller förlora ur sikte att efter Korset kom uppståndelsen och uppstigandet i härlighet till himlen. Herren kallar oss att följa honom i hans seger, vilken man alltid når genom självförsakelse. Kristi död på

Kalvarieberget var inte det sista ordet; det sista ordet visas oss genom hans förhärligande i kropp och själ Fadern till ära.[8] Detta undervisade den helige Paulus om till de kristna i Korint när han skrev till dem:*om Kristus inte har uppstått, ja, då är vår förkunnelse tom, och tom är också er tro (...), och ni är ännu kvar i era synder.*[9] Med denna stora visshet som vi kristna alltid bör ha mycket närvarande, skrev den helige Augustinus: ”Det är inte en stor sak att tro att Kristus dog. Det tror även hedningarna, judarna och alla onda människor. Alla tror att Kristus dog. De kristnas tro består i Kristi uppståndelse. Vi anser det vara stort att tro att Kristus uppstod.”[10]

Herrens död – förklarar Benedikt XVI – visar den oerhörda kärlek med vilken han har älskat oss ända till att ha offrat sig för oss; men bara hans uppståndelse är ”säkert bevis”, visshet att det han säger är sant, att det gäller även oss i alla

tider (...). Det är viktigt att bekräfta denna grundläggande sanning av vår tro, vars historiska sanningshalt dokumenterats brett, även om det idag, som igår, inte saknas personer som på olika sätt ifrågasätter den eller till och med förnekar den. Försvagandet av tron på Jesu uppståndelse har till följd att de troendes vittnesbörd försvagas.[11]

Om det mänskliga lidandet och själva döden inte skiljs från tron på Guds Son, får de sin sanna betydelse. Jag tycker om att påminna er om denna uppmaning från vår Fader: *ha denna övernaturliga tro, var övertygade om att vi kan förflytta berg, att vi kommer att uppväcka döda, att vi kommer att få dem att tala som inte kan tala... Och att ge verkningskraft åt den förlamade kroppen! Att veta detta och att tro detta, att vara säkra på Herren i varje konkret stund är inte*

fanatism: det är att tro på att Kristus uppstått, utan vars uppståndelse inanis est et fides vestra (1 Kor 15:14) är vår tro tom.
[12] För Korsets teologi är inte en teori: det är det kristna livets verklighet (...). Kristendomen är inte en bekväm väg, det är snarare en krävande klättrande, men upplyst av Kristi ljus och av det stora hopp som föds ur honom (...). Bara genom att erfara lidandet på detta sätt lär vi känna livet i dess djup, i dess skönhet, i det stora hopp som väckts av Kristus som korfästs och uppstått.[13]

Den troende som frivilligt förenats med Jesus Kristus i hans påskmysterium deltar därför i Kristi uppdrag och medverkar med honom för att föra Herrens fullständiga seger över djävulen, synden och döden till dess slut, även i den materiella världen. *Den stora kristna revolutionen har varit att*

omvandla smärtan till ett fruktbart lidande; att göra något gott av det onda. Vi har tagit ifrån djävulen det vapnet och med det, erövrar vi evigheten.[14]

Det ljus som denna lära kastar över var och en av våra dagar kommer att göra det lättare för oss att leva Påsken på djupet, i innerlig förening med Herren. Låt oss till vårt svar varje dag införliva det råd som den helige Josemaría gav vid ett tillfälle då han tillfrågades om hur man kunde umgås med Jesus bättre under Stilla veckan: ***läs om Herrens lidande och betrakta det genom att vara ytterligare en person. Tänk att detta håller på att hända just nu, inte för två tusen år sedan. Det kan du göra utan problem eftersom den helige Paulus inbjuder oss till det: Iesus Christus heri et hodie, ipse et in saecula (Heb 13:8). Herren är den samme igår som idag, och kommer***

alltid att vara det. Du kan ställa dig bland lärjungarna, bland Herrens vänner, och till och med bland fienderna, och se vad som händer. Reagera med ditt huvud och med ditt hjärta, som du hade reagerat om du såg hur han behandlades. På detta sätt kommer du att leva Stilla veckan mycket bra.^[15] Jag tillåter mig tillägga: föresätt dig att inte lämna honom ensam; gå till Maria för att lyckas med det.

I slutet av mars åkte jag till Bilbao, inbjuden av stiftets biskop, för att hålla ett föredrag i en kongress om katoliker och det offentliga livet. Jag passade även på att åka till Pamplona och Saragossa. I denna sistnämnda stad bad jag inför vår Fru av Pelaren, en helgedom som är så nära förknippad med de första skedena i Spaniens evangelisering. När jag tänkte på den helige Josemarías långa stunder av bön i

basilikan i Saragossa, bad jag tillsammans med er till vår Moder för Påven och hans böneämnen, för den universella Kyrkan och för denna *lilla del* i Kyrkan, Verket.

Låt oss fortsätta att be till Herren och vara helt förenade i bön. De kommande veckorna ger oss många tillfällen. Den 16 april är det Påvens födelsedag och den 19 den fjärde årsdagen av hans val till Påve: det är två lämpliga datum för att förena oss mer med honom och hans böneämnen. Kort därefter, den 20 april, kommer det att vara 15 år sedan jag utnämndes till prelat av Opus Dei. Be för mig, för jag behöver det. Den 23 april är det igen årsdagen av vår Faders konfirmation och första kommunion. I slutet av månaden, den 29, firas den heliga Katarinas av Siena liturgiska högtid, som var djupt förälskad i Kyrkan och försvarade Påven; hon är Verkets förebedjare i apostolatet med den

allmänna opinionen. Jag fylls redan med glädje av tanken på de böner som kommer att höjas från jorden till himlen med anledning av dessa händelser.

Med all tillgivenhet, välsignar er

er Fader

+ Javier

Rom den 1 april 2009

[1] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 95.

[2] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 29/10 2008.

[3] Den helige Josemaría, *Korsvägen*, Station XI.

[4] Joh 3:16-17.

[5] Rom 5:5.

[6] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 29/10 2008.

[7] Den helige Josemaría, *Vägen*, nr 762.

[8] Jfr Fil 2:5-11.

[9] 1 Kor 15:14,17.

[10] Den helige Augustinus, *Enarrationes super psalmos*, 120, 6 (CCL 40, 1791).

[11] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 26/3 2008.

[12] Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse, 30/3 1964.

[13] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 5/11 2008.

[14] Den helige Josemaría, *Plogfåran*, nr 887.

[15] Den helige Josemaría,
Anteckningar tagna under ett
samkväm, 16/4 1973.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-april-2009/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-april-2009/) (2025-11-20)